

hvis Lov da maatte godkendes af Ministeriet; i Forbindelse hermed maatte der dog aabnes Adgang til at opfylde Forsikringspligten ved Tegning af Forsikring i et af Ministeriet anerkendt Forsikringselskab. — Naar Kommissionen dog ikke har ment at kunne tilraade en saadan Ordning, har den Betragtning været afgørende, at en Forsikringspligt ikke skønnes at burde paalægges af Staten, medmindre denne samtidig er Herre over de Takster, der af den forsikrede bør udredes; men en saadan Raadighed fra Statens Side vil formentlig altid være uforenelig med en Ordning, hvorefter et privat Selskab eller Slagteri er Assurandør.

Forholdet er da forekommet Kommissionen rettest at burde ordnes paa den i nærværende Paragraf foreslaaede Maade, hvorefter Staten bliver den egentlige Assurandør og de enkelte Slagterier nærmest at betragte som dennes Agenter. Betænkkeligheden ved en saadan Ordning med den dertil knyttede Statsgaranti har vel ikke været overset. Men Kommissionen har paa den anden Side følt sig overbevist om, at der ad denne Vej, gennem hvilken Byrden vil blive fordelt paa de fleste Skuldre, vil opnaas en Ordning, der samtidig med, at den i og for sig synes rationel, utvivlsomt vil blive den billigste for Producenterne. Betænkkeligheden ved Statsgarantien turde væsentlig forringes, naar henses til, at Staten gennem Fastsættelsen af Præmien vil være i Stand til at regulere Forholdet saaledes fra det ene Aar til det andet, at den derigjennem vil kunne holde sig skadesløs for eventuelle Tab, ligesom den omvendt vil være i Stand til at lade et muligt Overskud komme Producenterne til Gode i Form af Præmienedsættelse.

I øvrigt er det en Selvfølge, at Staten endvidere gennem Fordring om Sikkerhedsstillelse som Betingelse for Ind-

rømmelsen af Statskontrol bør kunne begrænse sit eventuelle Ansvar, ligesom der i det af Staten udfærdigede Reglement vedrørende Forsikringen bør optages Bestemmelser angaaende Ejerens Forpligtelse til efter Opfordring at opgive Indkøbsprisen samt Sælgerens Navn og Adresse saa vel som til, saafremt han ved eller har Formodning om, at Dyret lider af en eller anden Fejl eller Sygdom, strax ved Fremstillingen af Dyret uden Opfordring at bemærke dette.

Til § 3.

Ved Fastsættelsen af Præmiens Størrelse bør der formentlig foruden til Dyrets Art, Køn, Alder og Størrelse ses hen til den større eller mindre Risiko, der hidrører fra Husdyrsygdommes (navnlig Tuberkuloses) Optræden inden for de forskellige Egne af Landet. Det synes stemmende med Billighed, at Producenterne paa saadanne Egne, hvor Tuberkulosen optræder sjældnere, betale en ringere Præmie end Producenterne paa Egne, hvor Tuberkulose-Procenten er høj.

Ved Fastsættelsen af Erstatningen er der sondret imellem 1) Erstatning for Kassation og 2) Erstatning for Anbringelse af det i § 4, 2det Stk. i Loven om Kødkontrol omhandlede Mærke (d. e. Udelukkelse fra Eksport).

ad 1. I Tilfælde af total eller partiel Kassation har man ment af Hensigtsmæssighedshensyn at burde følge den i § 5 i Lov om Foranstaltninger til Bekæmpelse af Tuberkulose hos Hornkvæg af 26. Marts 1898 anviste Fremgangsmaade, hvorefter Erstatningen bestemmes efter Dyrets Slagteværdi, o: Kroppens Vægt i slagtet Tilstand og de sidst offentliggjorte Noteringer af Priserne for Kød af den paagældende Art. Af den saaledes udfundne Værdi, der ved total Kassation beregnes efter den fulde Slagtevægt og ved partiel Kassation efter Slagtekroppens Vægt efter Fradrag af